

HỒI 49

Tao Ngộ Trùng Phùng

Q

uốc Túy bói tung toàn bộ mọi góc ngách trong học đường của Đường Thấm tại Giang Tô. Y vừa bói vừa nói:

- Sao ta chẳng tìm thấy được cái gì nhỉ?

Hành Tẩu Định Tịnh dốc bầu rượu tu một ngụm dài rồi nói:

- Người muốn tìm cái gì thì nói đi. Lão hủ chẳng biết người tìm cái của nợ gì trong này. Nói thật cho người biết, Đường Thấm lão đệ của ta hổng phải là bậc đại gia, đại phú gì đâu mà người nghĩ y có kho báu hay ngân lượng.

Hoàng Quốc Túy phải hai ống tay áo rồi khom người xuống nhìn vào gầm giường Hành Tẩu Định Tịnh bước đến bên lão.

- Người tìm cái gì?

Quốc Túy chui tọt vào trong gầm giường. Một lúc sau chui ra trên tay gã là một tấm giấy nhăn nhúm.

Hành Tẩu Định Tịnh nheo mày nhìn sang gã.

- Cái gì trên tay người vậy?

- Thư pháp của Đường Thấm.

- Cái gì?

Hành Tẩu Định Tịnh giật lấy mảnh giấy mở ra. Trong mảnh giấy đó chỉ còn lại một vài nét bút nhưng chẳng ra chữ gì.

Lão nhìn Quốc Túy.

- Người nói mảnh giấy bị xé này là thư pháp ư?

Quốc Túy gật đầu.

- Theo ta nói là thư pháp. Lão nhìn xem đó là chữ gì?

Hành Tẩu Định Tĩnh trả lại mảnh giấy cho gã.

- Người nhìn xem chữ gì.

Quốc Túy lật tờ giấy giáp vòng rồi trả lại cho lão.

- Bốn thiếu gia không biết chữ.

- Không biết chữ mà người lại đi tìm thư pháp là sao chứ. Mà người cần gì thư pháp của Đường Thấm.

Lão dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài rồi nhắm mắt nói:

- Chẳng lẽ người cũng muốn trở thành gia sư giống như Đường Thấm?

Lão vuốt râu lắc đầu.

- Nếu như người có ý nghĩ đó thì ta rất ngạc nhiên và bất ngờ đó.

Quốc Túy lắc đầu nguầy nguậy. Y vừa lắc đầu vừa nói:

- Hoàng Quốc Túy được làm thiếu gia của Hoàng Nghiêm lão nhân gia là đủ rồi. Chứ đâu có muốn làm gia sư đạo mạo chứ. Nếu ta mà làm gia sư...

Y nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh toét miệng cười.

Lão Định Tĩnh lờm Quốc Túy.

- Người mà làm gia sư chắc chắn thiên hạ sẽ đại loạn. Bởi chẳng có ai thêm học chữ nữa. Nhưng người cần thư pháp để làm gì?

Quốc Túy nhú mày rồi nói:

- Đây là bí mật hệ trọng, bốn thiếu gia không thể nói được với lão đâu.

- Người không nói được với lão à?

Quốc Túy gật đầu.

- Đúng. Bí mật này cực kỳ quan trọng. Nếu lộ thiên cơ thì sao bốn thiếu gia có thể phát dương quang đại trở thành quan chi phụ mẫu được.

Hành Tẩu Định Tĩnh mở to mắt hết cỡ nhìn Hoàng Quốc Túy. Lão chợt phá lên cười. Nghe lão cười Quốc Túy tò mò hỏi:

- Lão cười cái gì?

- Lão hủ cười Hoàng thiếu gia đó.
- Quốc Túy bốn thiếu gia có gì để cười đâu.

- Người nói chuyện bí mật hệ trọng mà đã lộ ra với lão hủ rồi. Chắc chắn người cần thư pháp của Đường Thẩm lão đệ đang tiến thân làm quan chứ gì. Nói cho người biết... Người đừng hòng tìm được một tờ thư pháp của Đường Thẩm lão đệ. Tất cả thư pháp của Đường Thẩm lão đệ, lão hủ đều giấu tất cả rồi. Không có bức nào cho người đâu.

Lão vuốt cằm.

- Hoàng thiếu gia mà làm quan chi phụ mẫu e rằng thiên hạ khốn đốn vì sự mù chữ của người.

Quốc Túy xụ mặt xuống. Y lưỡng lự rồi nói:

- Lão huynh... Hoàng Quốc Túy và lão huynh cũng là bằng hữu của nhau. Cũng có lúc đồng sinh đồng tử hoạn nạn cùng chia. Nay cả Y Phụng, Bạch Cúc và lão huynh đang được bốn thiếu gia đùm bọc. Ngày hai bữa cơm thịt, rượu ngon uống không thiếu chẳng lẽ lão huynh làm khó cho Quốc Túy sao?

Y vuốt cằm rồi nói:

- Nếu như sau này Quốc Túy có được thăng quan tiến chức, phát dương quang đại thì lão huynh cũng có phần mà.

- Người kể công đó à?

Quốc Túy giả lả cười rồi nói:

- Hầy... Hoàng đệ đâu dám kể công với lão huynh, mà chỉ muốn nhắc đến tình giao hảo giữa chúng ta với nhau. Quốc Túy có thành đạt thì cũng có công lớn của huynh.

- Thế sao người không tự đề bút tự viết thư pháp.

Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Lão huynh cứ nói vậy hoài. Đệ làm sao phóng bút viết được thư pháp như Đường Thẩm. Hoàng Quốc Túy mà phóng bút viết thư pháp chắc chỉ có bấy gà biết thưởng thức thôi. Lão huynh đừng có nói chơi với đệ nữa có được không?

- Người có biết chữ nghĩa gì đâu mà viết chứ.
- Bởi vậy đệ mới cần có thư pháp của Đường Thẩm.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc bầu rượu tu một ngụm. Lão từ tốn nói:

- Thôi được... ta sẽ cho ngươi một bức thư pháp đúng với ý nghĩa thư pháp của Đường Thấm.

- Chắc chắn chứ. Đúng là thư bút của Đường Thấm.

- Không nói ngoa với ngươi. Nhưng đối lại ngươi phải nói thật cho lão phu biết, ngươi cần thư pháp của Đường Thấm để làm gì. Tại sao thư pháp của Đường Thấm lại có thể giúp ngươi trở thành quan chi phụ mẫu, phát dương quang đại.

- Đệ nói ngay thôi, nhưng huynh phải giữ kín đó. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì không hay đâu.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc vò rượu tu một hơi dài rồi ngồi xuống mộc sán.

Lão nhìn Quốc Túy.

- Nói đi. Đừng có làm mất thời gian của lão phu.

Quốc Túy xoa hai bàn tay vào nhau rồi nói:

- Thú thật đệ không cần thư pháp của Đường Thấm đâu. Ai thì cần chứ đệ chả bao giờ quan tâm đến mấy chuyện đó làm gì.

Hành Tẩu lườm Quốc Túy rồi nói:

- Ngươi thì chỉ biết đến tử điểm thôi chứ quan tâm đến chuyện gì?

Quốc Túy sa sầm mặt, gương cười nói:

- Từ lúc đệ theo đuổi Bạch Cúc đến giờ đã không đến tử điểm rồi. Bạch Cúc dữ lắm.

- Xứng với ngươi. Thôi nói đi, ngươi không cần thì ai cần.

Quốc Túy nhìn Hành Tẩu Định Tịnh trang trọng nói:

- Thú thật với lão huynh. Hoàng Quốc Túy không cần nhưng lão nhân gia của đệ cần.

Hành Tẩu Định Tịnh mở to mắt nhìn Quốc Túy.

- Hoàng đại nhân cần.

Quốc Túy gật đầu.

Định Tịnh nói:

- Người bắt đầu khiến lão hủ tò mò rồi đó. Hoàng đại nhân cần những bức thư pháp của Đường Thẩm để làm gì nhỉ. Ta nhớ trước đây Hoàng đại nhân đâu có thú tiêu khiển đó, nếu không muốn nói là không có chút nhả hứng nào nữa kìa.

- Lão huynh... Trước đây lão nhân gia khác nhưng bây giờ khác.

- Hoàng Nghiêm đại nhân thay đổi từ bao giờ thế?

- Lão nhân gia làm gì thay đổi. Hồng tin lão huynh cứ đem ngân lượng đến dâng nạp cho lão nhân gia xem... Lão nhân gia nhất định không từ chối và sẽ đáp lại cho lão huynh chuyện gì khác ngay. Thí dụ...

Định Tịnh khoát tay:

- Đủ rồi... không cần người phải giãi bày, lão hủ không biết Hoàng đại nhân thì còn biết gì nữa. Hãy nói cho ta biết vì sao Hoàng đại nhân lại cần những bức thư pháp của Đường Thẩm lão đệ chứ.

- Hầy... Là chuyện thế này.

Quốc Túy ve cằm, rồi chấp tay sau lưng.

- Sắp đến ngày chúc thọ Thiên tử, bá quan trong triều ai ai cũng có cống phẩm để mừng cho Hoàng Thượng. Lão nhân gia dù gì cũng là Tuần phủ đại nhân tất cũng phải có thứ gì dâng lên Hoàng thượng chứ. Xét cho cùng Hoàng Thượng là chủ của thiên hạ, cái gì cũng có. Lão nhân gia đã suy nghĩ nát óc và cả Quốc Túy cũng đã suy nghĩ nhưng chẳng tìm được thứ gì có giá trị và ý nghĩa để dâng lên Hoàng thượng. Nếu dâng không đúng ý Hoàng thượng không khéo phạm tội khi quân, tru di cử tộc. Cuối cùng thì Quốc Túy nghĩ đến thư pháp của Đường Thẩm. Lão nhân gia đồng ý ngay. Đây là cơ hội hiếm có để lão nhân gia thăng quan tiến chức. Lão nhân gia thăng quan tiến chức thì Quốc Túy cũng được lây đó mà, nhưng khốn nỗi không tìm ra bức thư pháp của Đường Thẩm.

- Cũng tại người đuổi Đường Thẩm đi, giờ cần thì mới khó.

Quốc Túy nhăn mặt.

- Chuyện cũ rồi, lão huynh còn nhắc lại làm gì?

Y gượng cười nói tiếp:

- Đệ đã nói cả rồi, lão huynh hãy trao cho đệ bức thư pháp đẹp nhất của Đường Thẩm đi.

Định Tĩnh nghiêm mặt nói:

- Khoan đã... cho ta biết, sao Hoàng đại nhân lại biết Hoàng thượng thích thư pháp.

- Cái gì Hoàng thượng cũng có, thế nên cái gì không có người mới thích. Lão nhân gia biết Hoàng thượng mà. Nếu không biết Hoàng thượng sao làm được đến chức vị tuần phủ đại nhân.

Định Tĩnh cau mày.

- Hoàng đại nhân biết rành về Hoàng thượng à.

- Sao lại không. Lão nhân gia là một nịnh thần có tiếng mà.

Quốc Túy há hốc miệng, rồi đưa tay bụm lại. Y nhăn mặt.

- Không không... Hoàng thiếu gia không nói vậy.

- Người nói cũng đúng, ai muốn làm quan trong triều mà không biết nịnh Thiên tử thì e rằng khó giữ được cái đầu và cũng đừng hòng hưởng bổng lộc vua ban.

- Huynh cũng hiểu như vậy à. Làm quan lớn, quan nhỏ mà không biết nịnh thì chẳng nên làm quan.

- Thôi được.

- Vậy là lão huynh đồng ý cho đệ một tờ thư pháp.

- Nói là giữ lời.

Hoàng Tẩu Định Tĩnh trả tờ giấy vào tay Quốc Túy. Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Cái gì thế này?

- Đó không phải là thư pháp ư?

Quốc Túy nhăn mặt.

- Ờ... đệ tưởng...

Định Tĩnh chỉ vào tờ giấy nhăn nhúm còn vài nét bút của Đường Thẩm.

- Người nhìn kỹ lại xem không phải là thư pháp của Đường Thẩm thì là gì.

Quốc Túy ngồi phịch xuống mộc sàn.

- Bốn thiếu gia lại bị lừa. Bị lừa lão nữa rồi.

Y chìa mảnh giấy ra trước mặt.

- Mảnh giấy này có phải là thư pháp không?
- Thì người đã tìm được đó mà.
- Thiên tử đâu có giống như Quốc Túy. Nhìn người chẳng nhận ra chữ gì thì sao?
- Người sẽ phạm tội khi quân và sẽ bị rơi đầu.
- Trời ơi!

Hành Tẩu Định Tịnh đứng lên vỗ vai Hoàng Quốc Túy.

- Người nên tập viết thư pháp đi.
- Sao... Quốc Túy đâu có biết chữ mà viết thư pháp.
- Thế mới bảo người ráng mà tập. Lão hủ đi lấy rượu uống đây.

Định Tịnh bỏ đi ra ngoài cửa. Còn lại một mình Quốc Túy, y ngồi thừ ra với vẻ ủ rũ. Quốc Túy rên rỉ.

- Đường Thấm ơi là Đường Thấm, người có sống khôn thác thiên về đây giúp bốn thiếu gia có được tờ thư pháp của người.

Y rên dứt câu thì Bạch Cúc bước vào.

- Hoàng huynh nói gì vậy. Huynh trù cho Đường Thấm huynh chết à.

Quốc Túy đứng bật lên. Y xua tay như đuổi ruồi.

- Huynh đâu có nói gì... đâu có nói gì.

Bạch Cúc lườm gã.

- Bạch Cúc mới nghe huynh nói Đường Thấm đại ca có sống khôn thác thiên gì đó.
- Huynh chỉ nói vậy thôi chứ rất mong Đường Thấm sống và có mặt tại đây. Lúc này huynh cần Đường Thấm như người khát nước cần nước uống vậy.

Y buông tiếng thở dài rồi đứng lên bước đến bên Bạch Cúc.

- Theo ý Bạch Cúc, Đường Thấm sống hay là chết.
- Muội cũng không biết nhưng chẳng có tin tức gì của huynh ấy hết.

Quốc Túy ve cằm.

- Huynh nghĩ có lẽ Đường Thấm chết rồi cũng nên.

- Huynh nói bậy.

- Huynh hổng nói bậy đâu. Phàm là những người không có tin tức gì thì xem như đã chết rồi. Nếu như Đường Thấm còn sống thì chắc chắn đã quay về học đường này.

- Huynh đừng có nói gở như vậy nữa có được không?

Bạch Cúc lườm gã.

Quốc Túy giả lả cười.

- Bạch Cúc này... Mấy hôm nay nàng thấy Uyển Thanh và Y Phụng thế nào?

Bạch Cúc buông tiếng thở dài.

- Uyển Thanh tử tử và Y Phụng cô nương như người thất hồn thất vía.

Quốc Túy chặc lưỡi.

- Huynh cũng hổng biết Đường Thấm có cái gì mà khiến cho Uyển Thanh và Y Phụng lại ra nông nổi đó. Trên đời này đâu có thiếu nam nhân. Như huynh đây chẳng hạn.

Bạch Cúc trừng mắt nhìn gã rồi véo mạnh vào tay Quốc Túy.

Quốc Túy rú lên.

Nàng trừng mắt hỏi:

- Huynh nói thế có ý gì?

- Huynh chỉ muốn nói... À muốn biết Đường Thấm cũng giống như huynh sao lại được nhiều nữ nhân để mắt đến như vậy. Huynh sợ...

- Huynh sợ gì?

Y nhìn Bạch Cúc.

- Huynh chỉ sợ một ngày nào đó Bạch Cúc muội muội cũng giống như những người kia.

Sắc diện Bạch Cúc đỏ bừng.

- Không chừng ý nghĩ của Hoàng huynh sẽ trở thành sự thật đó.

Quốc Túy lộ mắt nhìn nàng.

- Đùng... Bạch Cúc đùng giống như những nàng đó.

- Tại sao huynh không muốn Bạch Cúc giống họ chứ?

Quốc Túy lắc đầu. Hai gò má núc ních của y giãn giật.

- Ta đau khổ lắm.

- Huynh đau khổ...?

Quốc Túy gật đầu.

- Bạch Cúc... Nàng hiểu ta mà.

Y nắm chặt hai tay vào nhau.

- Ta nói thật... ta yêu nàng.

- Hoàng huynh yêu Bạch Cúc?

Quốc Túy gật đầu.

- Ta yêu nàng. Yêu tha thiết lắm, bởi vì ta biết ta không có nữ nhân chân chính nào yêu ta cả nên ta phải yêu Bạch Cúc.

Bạch Cúc mở to mắt hết cỡ nhìn gã rồi véo vào má Quốc Túy.

Quốc Túy rú lên:

- Ui cha.

Bạch Cúc mỉm cười thấy vẻ nhẵn nhụi tội nghiệp của Quốc Túy.

Nàng gắt giọng nói:

- Huynh nói lại một lần nữa cho Bạch Cúc nghe nào.

- Đau lắm... ta không nói gì nữa... không nói gì nữa.

- Huynh vào kỹ lâu quen miệng rồi hay sao muốn nói gì thì nói vậy.

- Ờ... Ta đã bỏ kỹ lâu rồi mà. Từ lúc ta để tình đến nàng ta đã rời bỏ kỹ lâu.

Bạch Cúc mỉm cười.

- Được. Vậy huynh có muốn Bạch Cúc để tình cho huynh không?

Quốc Túy như muốn nháy đồng lên.

- Muốn... Muốn lắm chứ. Từ lúc biết mình không phải là con gà trống thiện đến giờ, ta chỉ nghĩ đến nàng thôi.

Chân diện Bạch Cúc nóng bừng đỏ ửng khi nghe lời nói này của gã.

Nàng lắc đầu nói:

- Huynh không còn lời nào tốt hơn để nói à?

- O... Nói vậy chứ còn nói sao nữa. Ta đâu có được chút ngôn phong văn hoa nào.

Bạch Cúc buông tay khỏi má Quốc Túy.

Nàng nhìn gã.

- Vầy nhé... Nếu huynh thực tâm có tình với Bạch Cúc thì phải giống như Đường Thấm huynh.

Nàng nói rồi kéo y vào một thư phòng, ấn y ngồi xuống án thư.

- Trên án thư này có đủ văn phòng tứ bửu. Huynh phải tập viết, tập đọc khi nào thành thục thì Bạch Cúc sẽ nhận tình của huynh, ngược lại Bạch Cúc vẫn có thể biến huynh thành con gà trống thiện bất cứ lúc nào. Lần này e rằng còn hơn lần trước đó.

Nàng nói rồi dằn mạnh ngọn trủy thủ dùng để rọc giấy xuống bàn.

Quốc Túy ngồi thừ.

- Nàng...

Bạch Cúc nạt ngang.

- Không có nàng gì hết. Đây là học đường của Đường đại ca, Đường đại ca không có ở đây thì Bạch Cúc là gia sư chỉ bảo huynh.

Bạch Cúc nói rồi lườm gã trước khi bỏ ra ngoài.

Bạch Cúc đi rồi còn lại một mình, Quốc Túy lầu bầu nói:

- Trời đất ơi, sao bỗng thiếu gia khổ như thế này chứ. Biết thế ta đừng có tỏ tình với ả. Người thì đẹp sao dữ quá thế này. Khổ cho ta rồi.

Y vừa rên xong thì nghe tiếng tăng hắng của Bạch Cúc. Chỉ tiếng tăng hắng của nàng thôi Quốc Túy đã vợ vội lấy bút chấm vào đĩa mực, nhưng lại chẳng viết gì mà lại ngậm cán bút.

Y chống tay trên cằm suy nghĩ mông lung rồi chẳng mấy chốc giấc ngủ kéo đến. Tiếng ngáy của Quốc Túy ồn ồn nghe như tiếng bò rống. Nhìn hấn trước án thư mà cắn bút cắt tiếng ngáy trông thật nực cười.

Quốc Túy đang miên man trong giấc điệp thật sâu thì có ai đó vỗ vào vai gã. Y bị vỗ vai lần thứ hai mới phũ tay.

- Đi ra...

Bị vỗ vai lần thứ ba, Quốc Túy mới dụi mắt, uể oải ngáp một cái rồi ngẩng mặt nhìn lên. Khuôn mặt của Đường Thấm lơ mờ trong ánh mắt còn ngái ngủ của gã.

Một lúc sao như thể tỉnh ngủ hẳn y mới nói:

- Đường Thấm... Oan hồn của Đường Thấm hay thật là Đường Thấm.

Đường Thấm mỉm cười.

- Huynh thích học từ bao giờ vậy?

Chàng vừa nói dứt câu thì Quốc Túy ôm chầm lấy chàng. Gã vừa ôm Đường Thấm vừa khóc tru tréo nói:

- Đường Thấm... Quốc Túy đang cần Đường Thấm... ta đang cần Đường Thấm.

Không phải một mình Quốc Túy mà cả Hoàng gia đang cần, không chỉ Hoàng gia cần Đường Thấm mà rất nhiều người cần Đường Thấm.

Y rít hơi lấy giọng rồi nói tiếp:

- Uyển Thanh cần, Y Phụng cần, Bạch Cúc cần, không Bạch Cúc không cần, mà ta cần... ta cần nhất trong những người đó.

Đường Thấm gỡ tay Quốc Túy.

- Huynh bình tĩnh lại nào?

Vừa buông Đường Thấm, Quốc Túy đặt bút vào tay chàng.

- Viết ngay... Viết ngay cho Quốc Túy một bức thư pháp đẹp nhất. Viết ngay, không thể chờ đợi lâu hơn được nữa... Mãi mãi sau này ta sẽ không bao giờ quên Đường Thấm.

Đường Thấm mỉm cười.

- Tự dưng huynh thích thư pháp là sao. Hình như đã có sự thay đổi trong huynh làm tất cả đảo lộn những gì trong quá khứ.

- Hạng... viết đi rồi ta sẽ nói với Đường Thấm. Chuyện này quan trọng lắm. Xong chuyện này nhất định Quốc Túy không quên Đường Thấm và ta sẽ bồi hoàn cho Đường Thấm, bao nhiêu cũng được.

Vừa nói dứt câu thì Hành Tẩu Định Tĩnh cũng vừa bước vào cùng với Y Phụng và Bạch Cúc.

Hành Tẩu Định Tĩnh nói:

- Lão huynh biết vì sao Hoàng thiếu gia cần có một bức thư pháp của lão đệ mà.
- Lão huynh... Phụng muội... Bạch Cúc...

Quốc Túy nắm lấy tay Đường Thấm kéo về phía vòm cửa rồi ghé miệng vào tai chàng nhỏ giọng nói:

- Đường Thấm... người là huynh đệ bằng hữu với ta, người phải nhường Bạch Cúc cho ta đó. Nàng là của ta nhé. Một mình người gom hết thì ta làm con gà trống thiến còn hơn.

- o O o -